

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

NEMUSÍŠ PROSIT

ZDENKA WENZLOVÁ ŠVÁBEKOVÁ

NEMUSÍŠ PROSIT

Autor: © Zdenka Wenzlová Švábeková
Korektúra: Julien Dan
Obálka: © Zuzi Maat
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Tlač: Finidr a.s., Český Tešín
Rok vydania: 2021, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického, či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-360-4

Venujem ti túto knihu. Nájdeš v nej trnistú cestu ženy,
no aj život, ktorý učí, ako vyberať tie trne z rany.

Prológ

Asi každá žena si občas povzdychne, že jej životný príbeh je na knihu a niekedy aj na dve. Veľmi ťažko sa z toho množstva ľudských osudov vyberá ten, ktorý nesie v sebe silné emócie a nie len zážitok z čítania.

Snažím sa vám ponúknuť príbehy, nesúce v sebe ponaučenie, poukázanie na krivdy tej konkrétnej doby, či rodiny, v ktorej hrdinka príbehu žila, ako aj na chyby, ktorých sa na svojej ceste za šťastím dopustila.

Ako tomu bolo na začiatku príbehu, ktorý som nazvala Nemusiš prosiť?

Čítajte!

Spod nádherne dlhých mihalníc sa na mňa pozerali tmavé oči peknej čiernovlásky, ktorej sa nedal uprieť štýl inteligentnej a modernej ženy. Hoci od prežitého deja uplynulo viac rokov, boli to opäť oči, ktoré vo svojom odraze poukazovali na veľmi ťažké obdobie predošlého života. Počas jej rozprávania vyšlo na povrch, že nebyť vnútornej sily, dnes by jej scenár života mal v sebe nápis Stala sa tragédia.

Narodiť sa a nepoznať svojich rodičov nie je vydláždená cesta, po ktorej sa dá chodiť bosky. Prežiť detstvo v detskom domove je údajne pre takéto deti záchranou života. Jedného dňa ale príde čas dospelosti a to bol práve ten okamih, od ktorého sa začínal odvíjať aj príbeh Rebeky. Príbeh ženy, ktorú naša vyspelá spoločnosť jedného dňa sotila priamo na dlažbu a tá ju mrazila nielen chladom ročného obdobia.

Zápas so životom, v ktorom mala vládnuť človečina, ale

prevládala džungľa, ma zaujal natoľko, že som sa rozhodla o tom napísať.

Ak neviete, čo ďalej a myslíte si, že sa váš život dostal na hranicu únosnosti, čítajte o živote Rebeky. Ženy, ktorá popálená na tele aj na duši, ako bájny vták Fénix často vstávala z popola, aby mohla silou svojej vôle rozdúchať v sebe plameň lásky a žiť inak, ako žije väčšina z rómskeho etnika.

Rebeka

„Rebeka, o necelé tri mesiace sa otvorí brána tohto ústavu a ako papuľa obrovského hada ťa vyplúje do sveta, ktorý nepoznáš. Budeš dospelá a staneš sa zodpovednou sama za seba. Nebude žiadna vychovávateľka, ktorá by ťa držala za ruku a pomáhala ti kráčať v ústrety nepoznaného. Všade, kam sa pozrieš, uvidíš neznáme tváre, cudzie miesta, zažiješ situácie, v akých si sa ešte nikdy neocitla. Tvojím učiteľom sa stane sám život, plný neočakávaných udalostí, cez ktoré sa budeš musieť prehrýzť. Si múdre dievča a my všetci, čo sme tu s tebou pracovali, veríme, že prekonáš všetky prekážky, ktoré osud pred teba postaví,“ ústa tej ženy nie a nie prestať chrliť zo seba slová.

Unavovala ma. Nemala som ju rada, hoci ako kurátorka v Detskom domove mi bola vždy na pomoci, nech som potrebovala čokoľvek.

Ako každý chovanec, či chovankyňa takéhoto ústavu som s ňou musela absolvovať takzvaný výstupný pohovor. O tom, čo ma tam vonku čaká a čo ma neminie. Také tie *tliachaniny*, ktorých som sa za tie roky napočúvala viac než dosť. Hodiny o kadečom a o ničom. Dozvedela som sa, že mi táto milá pani pripravila akýsi individuálny plán podpory. Fikcia, ďaleko vzdialená od skutočnosti. Títo ľudia žili naozaj len v teoretickej rovine, o skutočnom živote nevedeli zhola nič.

Pred mesiacom, presne dvadsiateho piateho októbra, som mala osemnásť rokov, čo bolo znakom, že sa končila ochrana štátu a ja som mala ísť svojou cestou. Vedenie Detského domova rozhodlo, že môžem zostať ústave v ešte o jeden mesiac dlhšie. Dozvedieť sa, že rozhodnutie prišlo

z dôvodu, že patríam do rizikovej kategórie etnicity vyhodnotenej ako rómskej a nemám vonku žiadnu rodinu, nebolo veľmi povzbudivé. Snaha domova bola pripraviť ma dôsledne na život za jeho múrmi bez akýchkoľvek ochranných krídiel a zabrániť prepadu do stavu bezdomovectva.

Keď prišiel deň D, vložili mi do batohu starostí niekoľko bezduchých rád ako prežiť a do ruky vtisli papierik s kontaktom na sociálneho kurátora, ktorý mal byť pre mňa akousi SOS ochranou. Kurátor, ktorý, ako sa neskôr ukázalo, bol na dve slová, ktoré nehodno vysloviť.

„Rebeka, nech ti hocičo poviem, aj tak všetko bude záležať len na tebe, v akej situácii budeš, do akého prostredia prídeš a aká bude tvoja sila prežiť. Bratislava, kam ideš, je veľkomesto s miliónom šancí, ale aj stovkami nástrah,“ riaditeľka domova sa tvárila veľmi múdro, keď ma vyprevádzala. „Prácu hľadaj všade, nielen vo svojom obore. Iba tak máš šancu uspieť. Si Rómka a žiaľ, s touto nálepkou bude tvoj život omnoho ťažší. Ak príde šanca, rozoznať tú pravú od ilúzie budeš musieť sama.“

Diskriminácia, s ktorou som sa počas svojho detstva stretávala v detskom domove a citová slepota múdrej kurátorky sa ma nedotkli tak, aby ma zlomili. Cítila som sa dostatočne silná vstúpiť do sveta, ktorý niesol vo svojom znaku nádej.

V deň, keď sa za mnou zatvorili brány detského domova, v ktorom som strávila celé detstvo, držala som v ruke šesť stoviek. Akési štartovné. Na chrbte som v batohu niesla svoje osobné veci, niečo na oblečenie, výučný list krajčírky a niekoľko adries, na ktorých som sa mohla uchádzať o prácu a podnikové, či núdzové bývanie. Na odchod mi nezahrali hymnu, ani sa nerozozvučali fanfáry, ale na smútok nebol dôvod. Naopak, tešila som sa, že konečne vypadnem z komunity, do ktorej som sa nepýtala a v ktorej

som žila celé detstvo, zaradená do kategórie podľa etnika.

Nemala som väzbu na rodinu a tým ani žiadnu identitu. Patrila som štátu a vlastne nikomu. Hovoriť o kultúrnej citlivosti v tomto zariadení, či o jeho zamestnancoch, hrájúcich sa na vychovávateľov, sa nedalo. Bola tu silná absencia dôverného vzťahu. Týkalo sa to detí všeobecne, ale hlavne rómskych. Dospievaním som sa stávala imúnnou voči farbe svojej pleti a prestávala som sa považovať za menejcennú. Dôkazom toho bolo, že som v sedemnástich v domove prežila dievčenskú ilúziu o láske s bielym chlapcom. Žiaľ, vykľul sa z neho *bastard* zbierajúci trofeje panenstva dievčat. Táto pomyselná facka mala byť výstrahou pre môj citový život. Po jej zahojení som si myslela, že ma už nič nezaskočí a neprekvapí. Tešila som sa, že jedného dňa vojdem do sveta vyspelej spoločnosti a nájdem si v nej svoje trvalé miesto. Hrejivý pocit peňazí mi dával istotu.

V tom čase som netušila, že hľadať si po odchode z detského domova stabilné sociálne bývanie a plnohodnotné zamestnanie sa stane pre mňa osudným a istota peňazí bude iba prázdny pocitom.

Bolo osem hodín ráno, vonku fúkal neprijemný vietor a mokrý sneh mi padal rovno za golier. Usadil sa tam ako pijavica a postupne sa rozliezal po chrbte. Stávalo sa, že z *decáku* vychádzali na takzvanú slobodu naraz aj dvaja *domováci*. Ja som mala v tomto prípade smolu. Stála som na stupienku dospelosti sama a bolo iba na mojom rozhodnutí, na ktorú stranu vykročím. Žiadne rameno, o ktoré by som sa mohla oprieť, žiadne ochranné krídla anjela.

Nechápala som stratégiu detského domova, ktorý mi dával všetko a pritom nič.

Druhá facka prišla rovnako znenazdania. Presne tak, ako tá prvá, zaboľela obrovskou krivdou, ktorú čas nestihol zamiesť skôr, než prišli ďalšie a ďalšie bolesti, aj iného charakteru.

Priam neuveriteľným bolo, že od toho dňa sa slučka nado mnou sťahovala a rovnako bolo otázkou času, kedy z nej vyklíznem, alebo mi ju osud pritiahne bez možnosti úniku.

Tesne po deviatej som vošla na vrátnicu ubytovne, ktorú som mala na lístku poznačenú ako prvú. Nestačila som si na rohožke striasť sneh z topánok, ani otvoriť ústa na pozdrav, už sa rozhadzujúc rukami rútila ku mne vrátnička.

S krikom sa do mňa pustila: „Cigánov nezamestnávame, ani neubytujeme! Ber sa preč odtiaľto!“ ako policajt na križovatke ukázala smerom k dverám. Okamžite som svojmu šoku zavelila na ústup. Kým som zatvorila za sebou dvere, ešte som počula jej krik: „Banda jedna zlodejská, všade vlezle!“

Jej nadávanie sa ma dotklo menej, ako to, že mi tykala. Všetky moje ilúzie o rovnosti medzi ľuďmi sa strácali kdesi v hmle. Žiadna úcta človeka k človeku. V nejakom starom filme som počula, ako ktosi hovoril, daj hlupákovi funkciu a stane sa z neho nebezpečenstvo pre celé jeho okolie. Ale akáže je to funkcia, vrátnička v ubytovni?

Vonku neprestávalo husto snežiť, ťažké vločky mi narážali do tváre a pichali ako ostne ježa. Asi som sa potrebovala prebrať do reality. Po ceste sa okolo mňa veľkou rýchlosťou prehnalo auto a vyzúrilo sa na mojom kabáte plnou dávkou snežnej bariny. V tom momente mi už slzy bezmocnosti nezadržateľne stekali po tvári.

Nevzdávaj sa, viedol so mnou monológ zdravý rozum a pud sebazáchovy ma posúval ísť ďalej. Zotrela som si rukou slzy a vytriasla snehovú spúšť z kabáta. O niekoľko minút som sa viezla v autobuse k svojej novej šanci na prežitie, veriac, že stará vrátnička s rasistickým prejavom nenakazila celý svet.

Ako skutočný cudzinec bez mapy zvolila som nesprávnu trasu. Za to naozaj nemohol nikto, iba ja sama a moja

neznalosť pohybu vo víre tohto veľkomesta. Keď som sa takmer o dvanásť dostala do prevádzky *Figara*, už sa mi v útrobach ozýval hlad. Možno to spôsobila aj vôňa čokolády, alebo vôňa jedla z firemnej kuchyne.

Pán z vrátnice mi s úsmevom vyšiel v ústrety. Okamžite odhadol, že som v budove nová a oslovil ma: „Za kým by ste chceli ísť, slečna?“

Opätovala som mu úsmev: „Hľadám personálne oddelenie. Viete, chcela by som sa u vás zamestnať a aj sa ubytovať,“ dodala som posmelená jeho ústretovosťou.

Nezaskočila som ho, asi bol zvyknutý na podobné príchody uchádzačov. Okamžite ma nasmeroval na prvé poschodie, kde mali personálne oddelenie.

„Len ak tam nebudú, budete musieť počkať, je práve obed,“ dodal a pozrel sa na hodiny nad vrátnicou. Svoje slová povedal tónom, akoby ospravedlňoval za to, že aj zamestnanci čokoládovne musia jesť.

Vystupujúc po schodoch, cítila som na sebe pohľady okoloidúcich. Vnímala som to a bolo mi jasné, že hodnotili môj vzhľad. Čo už, veď detský domov, odkiaľ som vyšla, nebol módny salón. To, že som prišla na personálne cez obednú prestávku, som poňala v duchu metaforicky.

Rebeka smola sa ti pomaly, ale isto, nabaľuje na tvoje túlavé topánky. Neklesla som na duchu, naopak, zahnila som metaforu do pozoru a trpezlivo sa postavila k dverám, očakávajúc príchod úradníčky.

„Koho hľadáte?“ znenazdania ma po niekoľkých minútach oslovila okoloidúca pani, ktorá zamierila k dverám, pri ktorých som stála.

„Dobrý deň, asi čakám na vás, ak ste z personálneho. Chcela by som tu pracovať a aj bývať. V detskom domove mi dali adresu, že ma prijmete,“ s prosebným výrazom som sa odmlčala a čakala na reakciu.

Otvorila dvere a vyzvala ma: „Poďte ďalej a zatvorte za sebou. Kolegyňa, ktorá robí pohovory, tu žiaľ nie je, ale

dám vám tlačivá, ktoré vypíšete a v pondelok ich prineste.“

Siahla do skrine za chrbtom a vybrala odtiaľ nejaké papiere. Chvíľku sa v nich prehrabávala, kým našla tie, ktoré potrebovala. Podala mi ich. Akoby sa pri pohľade na mňa zbadala, prísne sa zatvárila a s dôrazom v hlase dodala: „Ale budete potrebovať aj výpis z registra trestov a zdravotnú prehliadku. O výpis si požiadajte na registri trestov Generálnej prokuratúry a prehliadku absolvujete u nášho zmluvného lekára. Tu máte adresy,“ napísala niečo na čistý hárok papiera a podala mi aj ten.

Zobrala som si podávané papiere a pokúsila sa rozvinúť dialóg: „Prosím vás a nedalo by sa prijať ma dnes, alebo aspoň mi poskytnúť ubytovňu? Viete, ja do pondelka nemám kde byť.“

Veľa som si dovolila. Priam vpichla do mňa skúmané oči a svojou odpoveďou ma zatlačila na ústup.

„Čo si myslíte, že sme sociálny ústav a ubytujeme kde koho z ulice? Vybavte si doklady a potom budeme hovoriť o možnosti zamestnať sa a prípadne ubytovať. Do videnia!“ stroho ukončila náš rozhovor.

Ani neviem, či som za sebou zatvorila dvere. Cestou dole schodmi sa mi tísli slzy do očí a pocit beznádeje mi zovrel hrud'. Cez pery sa mi vydral chraptivý vzdych. Otázka, kam teraz, sa stratila v novom nádychu. Nikto ma nezastavil. Opäť som sa ocitla v uliciach veľkomesta, kde sa mihali ponáhľajúci sa ľudia, zvonili električky a zima štipala líca.

Mala som ešte nejaké adresy, ale piatok popoludní asi nebol vhodný termín na vybavovanie a hľadanie si práce. Možno iba ak ubytovňu. Nezostávalo mi nič iné, než nejako prežiť víkend. Vyhrabala som z peňaženky papierik s adresou ďalšej ubytovne. Bola blízko stanice, kde som sa už ocitla pri príchode do mesta a kde začala moja cesta samostatnosti. Budova, ku ktorej ma priviezla električka, nepôsobila veľmi dôveryhodným dojmom. Chodba, cez ktorú som prechádzala k vrátnici, bola špinavá a zo stien sa

sypala omietka. V tej chvíli mi to bolo jedno, netúžila som po ničom inom, len niekde odložiť batoh, najesť sa a v teple sa vyspať.

Ubytovňa bola napriek špiny a ošarpanosti plná, čo v preklade znamenalo, že pre mňa sa tam žiadna voľná posteľ nenašla. Recepčný bol nevrlý starý chlap a akákoľvek konverzácia končiaca jeho bodkou za vetou, sa javila zbytočná.

Dofrasa, tú smolu nie a nie dostať z topánok, zahrešila som, ale do smiechu mi veru nebolo. Hlavne, keď sa do mňa zahryzlo zúfalstvo, ktoré nedávalo možnosť hlave, aby začala prakticky uvažovať. Neuvedomujúc si, kam kráčam, ocitla som sa odrazu na železničnej stanici. Teplo, ktoré ma objalo a pohľad na lavičku, mi pripomenuli prázdny žalúdok. Aspoň si sadnem a najem sa, pomyslela som si a už som si očami vyárendovala voľnú lavičku. Z batoha som vytiahla desiatu, ktorú mi zabalili ešte v domove. Prišlo mi to ako prvá pomoc, lebo okamžite po prvých hltoch jedla som začala racionálne myslieť.

Každým zahryznutím do chleba s maslom a salámou, som si dobíjala baterky a mozog mi začal podsúvať možnosti, ktoré sa ešte naskytali. Veľa ich nebolo. Číslo na kurátora, alebo najbližší hotel. Moja voľba padla na prvú možnosť. Vydolovala som z batoha haraburdu, ktorú mi dali v domove. Mobilný telefón, ktorý pamätal hádam prvých priekopníkov modernej komunikácie. Bola v ňom SIM karta s dvadsaťeurovým kreditom. Bezradná som volala sociálneho kurátora. Aj keď bol zvuk bez obrazu, živo som si predstavila muža, ktorý sa mi ozval na druhej strane linky. Hlas ako dunenie hromu isto vychádzal z tlstého podbradku chlapa, ktorého som vyrušila pri popoludňajšej sieste po káve a zákusku.

„Prosím, Šmida,“ zahuhňal.

„Dobrý deň. Moje meno je Rebeka Bercová, dostala som na vás kontakt v Domove,“ než som stihla pokračovať, hlas

v telefóne ma stroho prerušil.

„Poďte k veci, milá dáma. Hovorte, čo potrebujete.“

„Dnes ma pustili z Domova. Hľadala som prácu a ubytovanie. Nič som nenašla a teraz nemám kam ísť,“ vyšlo zo mňa, ako si želal.

„Prečo voláte mne? Ja nie som ubytovňa, ani hotel,“ čudoval sa.

„Pane, opakujem vám. Prišla som do Bratislavy a chcela som sa zamestnať. Dali mi papiere na vyplnenie a mám ich priniesť v pondelok, ale nemám ubytovanie,“ rýchlo som vysypala svoj problém do slúchadla.

„Odkedy ste v meste? Čo ste robili doteraz?“

„Mala som nejaké adresy, ktoré mi dali v Domove. Hľadala som si prácu a ubytovanie, ale nepodarilo sa mi. Hovorím vám to už tretíkrát.“

„Slečna, vari si myslíte že ja som tu od toho, aby som vám hľadal ubytovanie? Takto to nefunguje. Ste dospelá a svojprávna. Číslo ste dostali na SOS, keby sa s vami niečo dialo, ale nie, aby niekto iný riešil za vás veci, keď ste vo svete prvý deň. Nepoučili vás? Dostali ste peniaze, zaplaťte si pre mňa za mňa aj hotel. Želám veľa šťastia a zasa niekedy, keď si nebudete vedieť rady, zavolajte.“

Nebol obraz a odrazu sa stratil aj zvuk. Nestihla som sa ani poďakovať za rozhovor plný empatie, ktorý mi okrem straty ilúzií zobral aj kredit z karty. Schovávajúc mobil do batohu som postrehla, že si ku mne na lavičku prisadol neznámy muž. Mohol mať okolo tridsať rokov. Pozrela som sa na neho. Môj pohľad okamžite zaregistroval a usmial sa na mňa.

„Dovolil som si prisadnúť,“ prehovoril s akýmsi zvláštnym ostychom.

Hodila som do priestoru niečo ako myknutie plecom v zmysle je mi to jedno, čo pravdepodobne vyhodnotil ako začiatok vzájomnej komunikácie.

„Prepáčte, ani som sa nepozdravil. Dobrý deň. Ocitli ste

sa sama v cudzom meste?“ mal celkom príjemný hlas. V ten deň prvý človek, ktorý prejavil aspoň kúsok citu. Pomaly som nadvihla obočie a prekvapivo zagúľala očami. Nečakal na odpoveď. Naopak, rozhodol sa viesť rozhovor napriek tomu, že som na jeho otázku neodpovedala.

„Prepáčte mi. Iba som započul váš rozhovor, v ktorom ste povedali, že ste dnes prišli. Moje meno je Slávo, teda presnejšie Slávo Bartók. Vy ste Rebeka Bercová. Tak som to nechtiac zachytil z vášho rozhovoru. Viete, Rebeka, ja tu čakám na kamaráta a už som dosť nervózny. Mal prísť a ubytovať sa v dome, ktorý vlastní moji rodičia a prenájmajú v ňom izby na krátkodobé ubytovanie. Volám mu, žiaľ, neberie mi telefón. Vlaku z Košíc už prišiel a jeho nikde.“

Jeho zhovorčivosť a dôvernosť ma celkom upokojili. Navyiac, nevyzeral zle, dalo sa na neho pozerieť. Nevie, kde sa vo mne zobrala dôvera, s ktorou som sa mu zverila, že tiež hľadám, aspoň na niekoľko dní, strehu nad hlavou, lebo práca s ubytovaním ma čaká až v pondelok.

Poobzeral sa okolo, akoby ešte niekoho hľadal a nahlas skonštatoval: „Ten môj priateľ evidentne nepríde, neviem čo sa stalo,“ rozhodil rukami a zadíval sa na mňa. „Ale niekedy to tak býva. Dejú sa veci, ktorým človek nerozumie. Ak sa stane niečo zlé, tak len preto, aby prišlo niečo dobré. Tým pádom sa uvoľnila izba a viem vám pomôcť s ubytovaním, kým si nejaké zoženiete. Mojim rodičom nevaďí, kto býva v izbe. Cena je sedem eur za noc. To je mimoriadne dobrá ponuka, pretože v hoteli je to omnoho drahšie a ubytovňu, tú v meste len tak narýchlo nezoženiete. Nehovoriac o tom, kto všetko v takej ubytovni žije. Samá spodina, robotníci, cudzinci,“ odmlčal sa, čakajúc moju reakciu.

Bola som zmätená. Čudná výstraha vo mne kričala *nie, dávaj si pozor* a niečo zas prekričalo rezignovane, *ber to lebo dnes budeš na ulici*.

Váhanie som mala zrejme aj v tvári a preto obzerajúc sa

stále po okolí, nenútené pokračoval: „Ak nemáte záujem, nevadí. Skúsil som. Považoval som to za samozrejme, že vám ponúknem uvoľnené ubytovanie. Je mi vás ľúto, viem čo je to byť v cudzom meste a blížiaci sa súmrak skracuje možnosti. Bol som tak v Anglicku. Našťastie, keď som už začal zúfať, natrafil som na našincov, ktorí tam pracovali a bývali. S ich pomocou som sa nestratil a nespál na ulici. Ulica je strašná vec. *Rozkecal* som sa, čo?“ prehodil medzi zubami otáznik, ako loptu cez plot.

Možno by som ešte váhala, keby sa nepostavil a nevy-slovil slová, ktoré mi brali nádej spať v teplej posteli.

„Chápem, Rebeka. Keď nechcete, naozaj vás nebudem presviedčať. Musím ísť zavolať rodičom, že nájomník dnes neprišiel a izba nebude obsadená. Rozlúčim sa s vami.“

„Och nie, prepáčte. Som vám vďačná za ponuku,“ rýchlo som zahнала chmáru nedôvery a pokračovala, „rada ju pri-jmem. Som v meste iba niekoľko hodín a blíži sa večer, musím sa niekde ubytovať,“ postavila som sa, aby videl, že to mienim vážne.

Opäť sa poobzeral okolo seba a s úsmevom prehodil: „Dobre ste spravili, pokojne poďte za mnou.“ Vykročil smer-rom k východu a tak, ako ma vyzval, som poslušne kráčala za ním. Neobzeral sa, iba na zástavke električky mi pove-dal, že musíme čakať na päťku. Viezli sme sa dosť dlho, sediac mlčky vedľa seba, každý niekde inde vo svojich myš-lienkach.

Keď zavelil: „Vystupujeme,“ až ma myklo.

Vonku bola tma, hoci do večera bolo ešte ďaleko. Riadne prituhlo, našťastie som mala rukavice. Rozhliadala som sa, ale navigácia v mojej hlave sa zablokovala.

„Kde sme?“

Zasmial sa zvláštnym smiechom, až ma striaslo: „Bojíte sa tmy? Je to okrajová časť Bratislavy, zbytočne vám po-viem jej názov, aj tak to tu nepoznáte. Neďaleko odtiaľto je cintorín a za ním už dom mojich rodičov.“

Domýšľala som si, alebo to bolo od zimy? Telo mi zachvátila zvláštna triaška. O niekoľko minút sme naozaj vstúpili do akéhosi domu. Pôsobil pochmúrne, ale bolo v ňom teplo. Až keď ma voviedol do izby, ktorá mala byť moja, som si uvedomila, že tú pochmúrnosť v celom dome robilo svetlo.

„Tu sa môžeš zložiť. Kúpeľňa s toaletou je súčasťou tejto izby,“ podišiel k druhým dverám a otvoril ich. Zrazu mi začal tykať.

„Kedy vám budem musieť zaplatiť za izbu?“

„Vydrž. To budeš naisto, ale všetko má svoje pravidlá. Zajtra sa dohodneme,“ zazubil sa.

„Je tu prítomie ako v divadle, nedá sa tu zažať silnejšie svetlo?“

„Nie, veď tu nebudeš večer písať diplomovku, zato v kúpeľni máš také svetlo, že uvidíš aj ducha tohto domu.“

Zložila som z pleca batoh a otočila sa k nemu s otázkou.

„Rodičia nechcú vidieť, koho ste ubytovali v ich dome?“ Na rozdiel od neho, som mu ďalej vykala.

„Teraz tu nie sú, preto všetko zariaďujem ja. Zlož sa, je už večer, zrejme si aj unavená. Hoď sa do sprchy a ľahni si. Pokojne využi komfort, ktorý tento apartmán ponúka. Všetko je v cene nájmu. Ja si idem po svojom. Dnes budeš v dome sama, ale buď taká láskavá, pohybuj sa len tu, máš k dispozícii iba túto izbu. Dom zamknem, aby sem nikto nevošiel, ráno sa tu zastavím,“ uškrnul sa a nečakajúc na moju reakciu, vyšiel z izby a zatvoril za sebou dvere.

Ešte chvíľu som tam stála, nevediac čo si mám myslieť. Započúvala som sa do krokov, ktoré sa vzdľaľovali, neklamný to signál, že naozaj odchádzal. Až keď som začula v diaľke zabuchnúť dvere, upokojila som sa a dala sa do prieskumu izby a jej príslušenstva. Izba bola pomerne veľká, v jej strede trónila obrovská posteľ a pred jej čelom na zemi koberec. Skriňa, toaletný stolík so zrkadlom, stolička, dva nočné stolíky, v kúte izby malá chladnička, nad

ňou hodiny, že aj slepý by videl ubiehajúci čas a na stene obrovský televízor. Sociálne zariadenie, ktoré, ako povedal, bolo súčasťou izby, ma prekvapilo veľkým sprchovým kútom, prinajmenej pre dve osoby. Vedľa sa týčila polica s množstvom naukladaných uterákov, rozmanitej dámskej a pánskej kozmetiky. Svetlo vsuktku ako v Las Vegas. Obrovské zrkadlo odhalilo moju vystrašenú tvár.

Hlupaňa, nahlas som odvrkla obrazu v zrkadle. Čo sa plašíš? Chcela si spať v teple, tak budeš a ešte v akom luxuse. Celý dom je dnes tvoj, si ako kráľovná na hrade. Boh miluje a ochraňuje svoje dievky, tak sa pomodli a bež spať.

Rozosmiala som sa svojmu monológovi. Predbežné preskúmanie som absolvovala a nebol dôvod plašiť sa.

Nastal najvyšší čas preskúmať obsah batoha. Sláva, našla som tam ešte keksík, ktorý a to som si bola istá, mal byť mojou jedinou večerou.

Nevadí, pomyslela som si, zajtra sa zorientujem v okolí, určite tu musia byť nejaké potraviny a nakúpim si jedlo na celý víkend.

Keksík zmizol v mojich útrobach tak rýchlo, že som si ani neuvedomila jeho príchuť. Vybrala som zubnú kefku, pyžamo som položila na posteľ a hajde umyť si zuby a osprchovať sa. Vypla som si vlasy vyššie do drdola a už mi horúca voda stekala prúdom po tele, čím ho postupne zahriala na blaženú teplotu. Božský pocit som znásobila voňavým mydlom, ktoré som tam našla, akoby čakalo iba na mňa. Zastavila som sprchu, zabalila sa do mäkkej osušky, keď sa mi v tom tichu zazdalo, že niečo v izbe šramoce. Stfpla som. Bála som sa čo i len pohnúť. Po chvíli som si vydýchla. Všade bolo absolútne ticho. Pozorným okom som preskúmala izbu, aj v tej bolo zdanlivo všetko v poriadku. Upokojila som sa a pokračovala vo svojej očiste. Zvedavosť ženy ma nasmerovala k nepreskúmaným skrinkám v kúpeľni.

Po otvorení tej so zrkadlom, mi z úst nahlas vyletelo: „No teda. To je paráda!“

Skrinka bola plná dámskych aj pánskych voňaviek, krémov. Na ďalšej polici samé šminky a rúže. Asi by som nebola žena, keby ma tieto vecičky nechali chladnou. Napokon, veď povedal, že mi je apartmán so všetkým k dispozícii. Moje telo ešte nikdy nebolo také vláčne ako teraz, keď som mu dopriala krém, ktorý mala čarovná skrinka v ponuke. Pri použití voňavky som ľutovala, že tam nebol nikto, kto by ocenil vôňu môjho tela. Vzápätí som sa nahlas zasmiala, že síce bruško hlási nedostatok jedla, ale zato telu sa dostalo až nadmieru všetkých vôní. Takto vyzbrojená som sa, ešte stále v osuške, hodila na veľkú posteľ. Blúdiac očami po izbe som si užívala atmosféru ticha, ktoré opäť narušila moja zvedavosť. Obliekla som si pyžamo a začala som sa oboznamovať s obsahom skrine a nočných stolíkov.

Po otvorení zásuvky v prvom stolíku som neveriacky prezerala jeho obsah. Bol totiž plný prezervatívov a akýchsi krémov. S názvami, ktoré mali na sebe, som sa stretla v domove, keď jeden primitív povedal *kamoške*, že by potrebovala *lubrikačný gél*, aby sa do nej dostal.

Fuj, šokovaná som zatvorila to úložisko mužských potrieb. Bola to pre mňa silná káva. Žeby až taký komfort mať mať nájomník, ktorého očakávali a ktorý neprišiel? Už nadmieru podnietená zvedavosťou a zvláštnym pocitom nepríjemného tušenia, som obišla posteľ a pristúpila z druhému stolíku. Po jeho otvorení som si pretrela rukou oči.

Sníva sa mi? Zízala som doň a mala pocit, že ma chytá horúčka z tých bizarných umelých mužských údov a ženskej gumovej vagíny. Oblial ma pot a nepríjemné tušenie. Rýchlo som šuplík zatvorila. Rukou som si mimovoľne siahla na ústa, aby som nevykrikla svoje zdesenie.

Bože môj, kde som sa to ocitla?! Čo má toto znamenať?!

Napriek zákazu som sa rozhodla preskúmať dom. Obula som si papuče a rozbehla sa k dverám v snahe potichu ich otvoriť. Priestor za nimi sa stal pre mňa nedobytným. Takéto niečo som nečakala ani pri svojej obrovskej predstavivosti. Dvere boli zamknuté. Vtedy som si všimla, že majú iný zámok, než majú bežné dvere izieb. Rozbehla som sa k oknu a hrôza vo svojom plnom nasadení začala rozbíjať moje naivné ilúzie a na tele mi nabiehala husia koža. Na jedinom okne v miestnosti boli vnútorné mreže a na skle tmavá fólia. Mreže za závesom boli tak husté a tak ďaleko vzdialené od okna, že sa cez ne nedalo prestrčiť ruku a dotknúť sa skla. Bezradne som sa obzerala okolo seba, snažiac sa zachytiť nejakého bodu, ktorý mi mal vyvrátiť to strašné tušenie. Hlavou mi prebiehali desivé myšlienky a dotvorili pohľad na krutú realitu, do ktorej som sa dostala. Napadlo mi ešte otvoriť skriňu, ktorá už nemala byť pre mňa prekvapením.

Bola. Šaty rôznych farieb, čipkovaná spodná bielizeň a posteľné obliečky, nasvedčovali tomu, čo sa v tejto miestnosti naozaj dialo. Keď sa mi pohľad zastavil na balíku vložiek, bolo mi jasné, že sa tam vážne počítalo so všetkým. Ten *úchylák* ma v podstate uniesol do svojej chatrče a chcel ma tam držať a asi aj znásilňovať. Raz som videla v Domove v správach, že podobne postihnutý muž zatvoril ženu v pivnici a znásilňoval ju. Nebolo mi jasné, prečo mladý muž, ktorý mohol mať žien, koľko chcel, volil takýto spôsob.

Sadla som si na posteľ a silou vôle som sa snažila roztočiť mozgové závitky. Premýšľala som, čo urobiť. Zavolať tomu nechutnému kurátorovi, alebo na políciu? Nevedela som síce celkom, kde sa nachádzam, ale snáď ma nájdú, keď im poviem, ktorou električkou sme išli. Odhodlane som zobrala do ruky batoh a rýchlo strčila ruku na miesto, kde som tušila mobil. Na moje veľké prekvapenie nebol